

гикъ, читавъ родолюбецъ и спокоенъ мислителъ. Всички изслушваше и всѣки му отдаваше заслуженото, безъ да гледа отъ кой политически изворъ изтича водата. Почиташе църквата, обичаше Руския народъ и тачеше старинни обичаи. Често го посещаваха първенцитѣ на страната, кога трѣбаше по важни въпроси мисли да размѣнятъ. И никога не се подаде на тѣхнитѣ ласки да заема голѣмъ политически постъ. Петъръ Габара можеше да сѣди, но сѣдия никому никога не стана. Той въплотяваше съзерцателността на планинеца, суровостта на полянеца, трудолюбието на селянина, културността на човѣка, живѣлъ въ града, съ прямотата на воина. И за това, може би, би билъ отличенъ сѣдия. Ала той никога не забраваше евангелската истина: не сѣди да не бѣдешъ сѣденъ. И не се намѣси въ общитѣ работи на родната страна. Мисълта му течеше ясно, просто като селска речъ, затаена като планинска вечеръ, широка като добруджански равнини и топла като родно слънце.

България имаше голѣма нужда отъ такива синове, но той бѣ изпиталъ много разочерования презъ днитѣ на сваляето на княза — и се зарече да се мѣси въ голѣмия политически животъ на своята башиния. Той бѣ убеден, въ едно: че искреността излага общественика у асъ. А той бѣше искренъ по душа и не можеше да се преструва. Съ здравъ погледъ върху живота той заживѣ съ топлата мисълъ да отхрани деца, които да прѣлъжатъ дѣлото на баща му. Така само щѣше да изълни свещенъ обетъ, даденъ на смъртенъ одъръ предъ своя баща.

Едно го змѣчваше, че Стойко не приличаше по възжеление нѣма него, ни на дѣда си. Стойко блѣнуваше да става овѣкъ на науката. Още въ училище се подкърми въ нѣя мисълта да се посвѣти на наука и изкуство. И замѣта той, както въ книгитѣ четѣше: да живѣе въ голѣъ градъ; да спечели поклононици на